

(Нови Репортер, 14. 6. 2010)



Више од милион људи, окупљених на демонстрацијама у главном граду аутономне покрајине, протестовало је због одлуке уставног суда, неомиљене институције централне власти у оквиру исте земље. Огромна маса учесника манифестације револтирана је због чињенице да су људи у црним тогама оспорили кључне чланове статута њихове територијалне јединице, која иначе има висок степен самосталности у односу на метрополу. Разлог за бурно негодовање проналазе у намјери „колонизатора“ да им одузму право да себе означавају као „нацију“, јер то, наводно, није у складу са важећим Уставом. Такође, проблем је и у томе што судије не дозвољавају да званични језик аутономне покрајине има предност над лингвистичким стандардом с којим идентификују они који су лојални централној власти.

Испрепадани читаоци новина и гледаоци телевизијских програма у бошњачком дијелу Федерације Босне и Херцеговине региструју поменути вијест и не могу да повјерују властитим очима и ушима. Усплахирено се питају – откуд преко милион људи на митингу у Бањалуци? Да ли је то комплетна Република Српска кренула у сецесију? Сигурно јесте, само „четници“ могу да дижу буну због таквих тричарија! И док забринути бх. „државотворци“ већ подмазују танцаре, сачуване за варијанту „не дај боже“, стиже отрежњујући податак. Наиме, фамозни скуп одржан је у Барселони, престоници Каталоније, јер тамо живе људи који не дозвољавају званичном Мадриду да се поиграва са симболима суверенитета једног од 17 региона у Шпанији. Стицајем околности – најбогатијег и најпросперитенијег, што демантује тезу домаће „поштене интелигенције“ да је инсистирање на заштити и очувању националног идентитета пука забава за наивну сиротињу, углавном концентрисану на вјечно заосталом Балкану.

**Осветничке конструкције:** Све то десило се 10. јула, дан прије финала Свјетског фудбалског првенства у Јужној Африци. Карлос Пужол и његови каталонски сународници унутар шпанске репрезентације нису имали проблем са кастиљанском већином у тиму због вјероватног поистовјећивања са кључним транспарентом из Барселоне: „Независност“! У БиХ, толеранција према другачијим ставовима, а поготово етничкој припадности, ипак се третира као измишљотина трулог Запада, па би у сличној ситуацији услиједио линч власника неподобних крвних зрнаца. Све предиспозиције за испљивање сигналног хица за почетак таквог обрачуна посједују спортски коментатори БХТ-а. У тренуцима када се нису правдали што уопште преносе одлучујуће мечеве, ти невјероватни ликови у најузбудљивијим моментима утакмица водећих европских и јужноамеричких репрезентација нису пропуштали сумануту прилику да помену: „Ех, тако смо и ми играли против Португала у баражу, када је мало недостајало да одемо у

Јоханесбург или Кејптаун“.

Фрустрирани „фанатикоси“ за микрофоном, али и њихови политички покровитељи, остали су у Сарајеву. Са истуреног комадног мјеста на обалама Миљацке, поново су координирали скуп у Поточарима, наводно посвећен жртвама ратног злочина, почињеног прије петнаест година над Бошњацима Сребренице и околине. Наравно, прокламовани комеморативни повод опет је био у педесетом плану, а као приоритет означено је пласирање најморбиднијих осветничких конструкција, усмјерених против Републике Српске. Могуће је да је међу хиљадама присутних у Поточарима тог дана било људи којима не треба по ко зна који пут тумачити да сребреничка трагедија не смије да буде повод за дегутантне дневно-политичке злоупотребе. Или, да је „колективна српска одговорност“ за тај злочин – отровна лаж и подвала, јер убице имају конкретна имена и презимена, као и крвници међу Бошњацима који су три године палили и жарили по српским селима у Подрињу, са преко 3.000 жртава тог сатанског похода.

Међутим, камере и диктафони нису забиљежили евентуалне гласове разума, тако да је овогодишњи 11. јул у Поточарима још једном протекао је у злокобној сјенци деструктивне политичке партије под крајње неочекиваним именом – „Мајке Сребренице“. Фрапантно је да се жене из тог удружења готово искључиво појављују тек на мучним визуелним записима, чија је сврха да буду инструментализовани у спин-радионицама унитаристичког политичког концепта у БиХ. Јасно је да су разумијевање и саосјећање за бол тих забраћених старица категорије које су изнад ноторне мржње, доминантне у њиховом вокабулару. Али, када улогу „мајки“ напрасно преузимају запјенушани мушкарци, ту сваки обзир постаје бесмислен. Предсједник „управног одбора“ те асоцијације, Ибран Мустафић, завршио је током „комеморације“ у притвору - једном од два логична мјеста за битисање тог ходајућег одступања од свих параметара елементарног психичког здравља.

**Бројке и слова:** Друга локација је специјализована медицинска установа, неопростиво пасивна у протеклих месец дана, током којих је Мустафић „оградио“ гробље у Поточарима ратним заставама „Армије РБиХ“ и „билбордима“ умоболног садржаја, попут формулација: „Србија = агресија = геноцид = Дејтон = Република Српска“. Ако је тек реаговање припадника Сипе на провокације помахниталог Мустафића довело ту мрачну креатуру иза решетака, онда читав процес, започет најавима „дефинитивног разрачунавања“ са РС, настављен хистеричним погрдама из „публике“ приликом доласка мазохистичке делегације званичне Србије, а завршен аветињским „програмским“ говорима Мустафе Церића и Хариса Силајџића, води искључиво ка стању објашњеном у наслову књиге Ибрана Мустафића – „Планирани хаос“. При чему је, да парадоксални круг буде затворен, ријеч о запањујуће демистификаторском штиву, у коме је до краја разобличено токсично дејство бошњачке ратне хоботнице између 1992. и 1995. године,

Пише: Саша Бижић  
четвртак, 15 јул 2010 21:44

---

чија је глава била у кабинету Алије Изетбеговића, а пипак за егзекуције у штабу Насера Орића, уз релативно равноправно учешће у подјели профита.

Комплетна представа са политичким вампирима није могла да прође без блазираних странаца. Барак Обама је, посредством трбухозбораца као што су Саманта Пауер и Чарлс Инглиш, верглао фразе упамћене у младости, док је „адреналински туриста“ Кристијан Аманпур попуњавала паузе између двије емисије Ларија Кинга на ЦНН-у. У лажном патосу и општим мјестима тоталитарног новоговора са „демократском“ обландом, прецизније - у инсистирању на фалсификатима, као што су бројке „8.000“ и слова „геноцид“, предсједника САД пратио је британски премијер Дејвид Камерон, који није био у Поточарима, али и Бернар Кушнер, који јесте правио друштво Ибрану Мустафићу. Француски шеф дипломатије се до те мјере уживио у аутосугестивни закључак да у његовим венама кола бошњачка и албанска крв, па је у говору у Поточарима користио одредницу „ми“, док је лицемјерно позивао окупљене: „Не треба да мислимо на освету“. Превише је, ако је и од особе која је припремила терен градоначенику јужне Митровице Бајраму Реџепају да без посљедица обзнани да ће послати „специјалце“ на сјевер Косова, да заврше Кушнеров посао елиминације преосталих Срба.

А нашла се и „страшна“ фигура, спремна да потопи близу петнаест милиона Холанђана у водама Сјеверног мора. Ријеч је о Френсису Бојлу, такозваном правном експерту из Чикага и аутору расходоване тужбе БиХ против некадашње СР Југославије за „геноцид“ пред Међународним судом правде у Хагу. Сада је Бојл, а шта би друго био, адвокат секте „Мајке Сребренице“. Са те реномиране позиције, Френсис је позвао „све људе добре воље у свијету“ да у финалу фудбалског СП-а навијају – против Холандије?! Објашњење је апсолутно сувисло и предвидљиво, када је ријеч о једном таквом господину и генију правне мисли. Наиме, Холанђани су, сматра Бојл, асистирали Србима у „сребреничком геноциду“, па су, самим тим, и они „геноцидна“ земља. И док лажно либерални Холанђани, затечени пошто их је Бојл раскринкао, шокирано траже трагове крви на сопственим рукама, Каталонци нуде рецепт за лијечење малајског лудила, одавно транспортованог из далекоисточне постојбине у БиХ. Метод из Барселоне не зове се, као некада: „No pasaran“. Неће проћи? У Босни и Херцеговини, очигледно, све пролази. Када је тако, једино преостаје да се, прије или касније, из каталонског шпила извуче резервна карта. На њој је 10. јула писало: „Independencia“.